

Arrest

nr. 109 992 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 2 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 4 januari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 68 595 van 17 oktober 2011 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. Verzoeker dient op 7 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 15 december 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.6. Bij arrest met nummer 80 305 van 26 april 2012 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing zoals bedoeld in punt 1.5. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State wordt bij beschikking met nummer 8660 van 19 juni 2012 ontoelaatbaar verklaard.

1.7. Verzoeker dient op 23 april 2013 een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 25 april 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] en van nationaliteit te zijn : Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.04.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 04.01.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.06.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.07.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdeling en betwistingen (RVV), waar op 19.10.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 07.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 15.12.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 23.04.2013 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij in eerste instantie zijn ongenoegen uit, omtrent de beslissing genomen gedurende zijn tweede asielaanvraag; daarin immers gesteld werd dat betrokkene de door hem aangebrachte documenten reeds bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen; betrokkene echter bij zijn huidige asielaanvraag over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde aan te tonen dat hij voornoemde documenten effectief niet eerder had kunnen aanbrengen; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissingen genomen, in het kader van zijn vorige asielprocedures, kunnen wijzigen; dit immers louter een bewering van betrokkene betreft; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag in het bezit is van een origineel medisch attest (dd. 07.12.2009); ook wat dit document betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij dit attest niet gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene stelt dit document pas recent te hebben ontvangen, maar ook hieromtrent over geen enkel begin van bewijs beschikt; betrokkene tenslotte ook verwijst naar zijn huidige levensomstandigheden in België; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel! gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Er wordt vastgesteld dat verzoeker *in casu* gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen

De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip "synthesememorie" in. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 1(,§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

3.2. Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet definieert de synthesesememorie aldus als een akte waarin verzoeker een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesesememorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de Vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesesememorie werd neergelegd door verzoeker die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van zijn wens om een synthesesememorie neer te leggen.

3.3. *In casu* herneemt verzoeker in de “synthesesememorie” – zoals hij zelf ook uitdrukkelijk aangeeft – integraal het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Hij doet ook geen enkel argument ter repliek op de nota met opmerkingen gelden.

3.4. Ter terechtzitting worden de partijen uitgenodigd om een standpunt in te nemen over de vraag of de thans ingediende synthesesememorie die aldus een integrale herhaling bevat van het middel in het inleidende verzoekschrift voldoet aan de vereisten van de synthesesememorie zoals bepaald in artikel 31/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en of, indien hierop ontkennend moet geantwoord worden, de sanctie vervat in artikel 39/81, zesde lid van de voormelde wet zich opdringt en het gebrek aan belang dient te worden vastgesteld.

3.5. Verzoeker meent allereerst dat de wettekst geen enkele sanctie voorziet indien niet voldaan zou zijn aan het “samenvatten” van de middelen. Enkel wanneer er geen synthesesememorie binnen de wettelijke termijn werd neergelegd, kan volgens verzoeker het ontbreken van het vereiste belang worden vastgesteld.

Artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt “*Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad (...) onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.*” Uit deze zinsnede kan niet worden afgeleid dat de sanctie enkel zou kunnen worden toegepast als de verzoekende partij binnen de termijn van 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie geen synthesesememorie heeft neergelegd en dat deze niet zou kunnen toegepast worden indien de verzoekende partij binnen de 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie een memorie indient, die niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De Raad stelt vast dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn, opdat hij, conform artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesesememorie. De redenering van verzoeker dat de voormelde wettelijke bepaling geen sanctie voorziet, kan niet worden gevolgd.

3.6. Waar verzoeker ter terechtzitting verder stelt dat een termijn van acht dagen zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet zodanig kort is dat deze geen overleg toelaat tussen de raadsman en de verzoekende partij en dat daarom “veiligheidshalve” meegedeeld wordt dat een synthesesememorie zal neergelegd worden, dient de Raad op te merken dat het zaak is van de advocaat en zijn cliënt om uit te maken hoe diens belangen het best gediend worden en dat dit niet wegneemt dat indien een synthesesememorie wordt neergelegd, waarbij men in totaal beschikt over een termijn van vijftien dagen vanaf de in artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde kennisgeving van de griffie, deze dan een samenvatting van de middelen dient te omvatten, *quod non in casu*.

3.7. Vervolgens meent verzoeker dat uit de term synthesesemorie zelf en uit de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de synthesesemorie uit het (oude) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, waarbij “*alles op een rijtje*” moest worden gezet, kan worden afgeleid dat er niet noodzakelijk een verschil moet zijn tussen het inleidend verzoekschrift en de synthesesemorie. Volgens verzoeker is een synthese trouwens een resultante van these en antithese en kan de samenvatting bestaan in een herhaling van de these, namelijk de middelen zoals zij in het verzoekschrift werden opgenomen. Verzoeker stelt dat “*herhalen*” volgens de definitie uit het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal trouwens onder het begrip “*samenvatten*” valt.

De Raad merkt op dat de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de vorige versie van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet naar analogie kan worden toegepast. Het bij artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) ingevoegde en door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 88/2012 vernietigde – en dus thans niet meer in voege zijnde – artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet definieerde destijds de synthesesemorie als “*een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet*”. De Raad van State stelde dienaangaande dat in deze versie van het artikel geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen werd voorzien, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard (RvS 28 juni 2012, nr. 220.072). De thans van toepassing zijnde bepaling stelt evenwel uitdrukkelijk dat in de synthesesemorie alle middelen moeten worden samengevat. Het betoog van verzoeker gaat derhalve niet op, net zomin als zijn verwijzing naar de syntheseconclusie die wordt ingediend bij de gewone hoven en rechtbanken, gezien de specifieke omschrijving van dit procedurestuk in de Vreemdelingenwet.

Het weze dan ook herhaald dat de wetgever de synthesesemorie omschrijft als een akte waarin de middelen worden samengevat. Zelfs indien dit moet begrepen worden als het samenspel van these en antithese, kan een loutere reproductie van het verzoekschrift niet als dusdanig beschouwd worden. Verder hangt een samenvatting van middelen niet af van de lengte van de synthesesemorie maar wel van haar inhoud en dient verzoeker zorg te dragen voor een samenvatting die begrijpelijk is. De bewering dat een loutere herneming van de middelen kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting, gaat niet op: luidens het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal is de betekenis van het woord “*samenvatten*” de volgende : “*1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]*”. Onder het woord “*samenvatting*” wordt de volgende betekenis gegeven : “*1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]*”. Deze betekenissen wijzen er in hun hedendaagse betekenis op dat de middelen in het kort moeten worden weergegeven of in het kort moeten worden herhaald. Eén en ander kan overigens niet los worden gezien van de vaststelling dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om middels de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, een andere definiëring van de synthesesemorie in de Vreemdelingenwet in te voegen dan deze die in een eerdere versie reeds had bestaan – met name in het door het Grondwettelijk Hof vernietigde artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) – in die zin dat waar in de eerdere versie een memorie vereist werd waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, thans uitdrukkelijk wordt gesteld dat in dit stuk de middelen moeten worden samengevat. Een herneming van de middelen kan, gelet op het voorgaande en in weerwil van wat verzoeker stelt, dan ook niet volstaan.

3.8. Verzoeker puurt ook een argument uit artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift worden uiteengezet, dwingt hem ertoe, zo oppert verzoeker, om de middelen in de synthesesemorie te herhalen om te vermijden dat de Raad met bepaalde argumenten geen rekening zou houden. Volgens verzoeker komt de huidige interpretatie van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet neer op een schending van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) omdat de Raad, indien de middelen dienen te worden samengevat, enkel rekening mag houden met de ‘*verkorte versie*’ van de middelen waardoor de verzoekende partij enkel de keuze heeft tussen het niet-indienen van een synthesesemorie of het amputeren van een deel van haar middelen die in haar verzoekschrift werden uiteengezet.

In artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat door de partijen “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”. Waar verzoeker beweert dat hij gedwongen wordt om zijn middelen in zijn synthesesemorie te herhalen om te

vermijden dat de Raad met bepaalde argumenten geen rekening zou houden, benadrukt de Raad dat de neerlegging van een synthesememorie conform artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de Vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Er dient ook te worden aangenomen dat de vereiste de middelen samen te vatten niet inhoudt dat de verzoekende partij er toe zou worden gedwongen bepaalde middelen of argumenten niet te weerhouden, er wordt enkel opgelegd dat deze middelen of argumenten samengevat dienen te worden weergegeven in de synthesememorie. Verzoeker maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat zijn rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat zijn recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden omdat de Raad enkel rekening zou mogen houden met de samenvatting van zijn middelen.

3.9. De Raad stelt vast dat de memorie die verzoeker *in casu* overmaakte geen enkele meerwaarde heeft nu deze een loutere reproductie is van het verzoekschrift. Er werd zelfs geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om te repliceren op de argumenten zoals naar voor gebracht in de nota met opmerkingen. Het overmaken van een synthesememorie die een letterlijke herneming inhoudt van het middel van het verzoekschrift heeft enkel tot gevolg dat de procedure nutteloos wordt vertraagd. Er wordt herhaald dat verzoeker de keuze heeft, maar geen plicht, al dan niet een synthesememorie neer te leggen.

3.10. Verzoeker wenst tenslotte dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof aangaande de compatibiliteit van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de Vreemdelingenwet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker formuleert zijn vraag als volgt: “*Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de verzoekende partij die geen synthesememorie indient en daarvan tijdig kennis geeft haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig een synthesememorie indient met tijdige kennisgeving haar belang verliest indien de initiële middelen integraal worden hernomen ?*”. Op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient evenwel niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hierboven aangetoond, *in casu* niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

3.11. Uit voorgaande volgt dat de akte, die verzoeker neerlegt als “*synthesememorie*”, niet voldoet aan de wettelijke definitie van dit begrip uit artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dringt zich immers op dat de wettekst spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de memorie die verzoeker heeft ingediend geen samenvatting van het middel zoals aangevoerd in het inleidende verzoekschrift bevat.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS